

se posouditi, zda možno proti němu s úspěchem namítati vykonané zaplacení, jestliže bude zjištěno, že se stalo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekurent napadá právní názor odvolacího soudu, že převáděcí prohlášení výkonného orgánu na směnce způsobuje převod práva podle občanského práva, nikoli směnečněprávní. Výtka nesprávného právního posouzení není opodstatněna. Žalobce vystupuje ve sporu jako opatrovník, zřízený podle §§ 297, 310, 314 ex. ř. a má jen práva propůjčená vymáhajícím věřitelům, kterým byla pohledávka přikázána k vybrání. Věřitelé nabyli zabavením pohledávky jen zástavního práva k pohledávce, jak jasně plyne z druhého odstavce §§ 294 a 297 ex. ř. Příkazáním zabavené pohledávky k vybrání dostává se vymáhajícímu věřiteli podle zákona zmocnění, by jménem dlužníka žádal na poddlužníkovi zapravení částky v usnesení o přikázání pohledávky naznačené podle právní platnosti pohledávky zabavené, a aby předsevzal úkony v § 308 ex. ř. uvedené. Poněvadž v souzeném případě šlo o pohledávku z indosovatelného papíru, bylo potřebí k jejímu přikázání k vybrání písemného převáděcího prohlášení exekučním soudem, nebo k příkazu tohoto výkonným orgánem podle prvního odstavce § 305 ex. ř. Takovéto prohlášení převáděcí působí vždy jen převod podle občanského zákona (viz Dr. Hora: Soustava exekučního práva, str. 250), a nejde tu o směnečněprávní převod indosací po rozumu § 8 a násl. sm. zák. V důsledku toho jsou přípustné proti žalobci námitky občanskoprávní, tedy také námitka zaplacení.

Čís. 13904.

Odporovatelnosti podle § 3 čís. 1 odp. ř. ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. nevádí, že odporovatelné jednání jest i neplatné podle § 865 obč. zák.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, Rv I 1068/32.)

Žalobce domáhal se na Josefu O-ovi a Janu O-ovi, by vzdání se dědictví při projednání pozůstalosti po Anně O-ové dne 29. dubna 1929 žalobcovým dlužníkem Josefem O-em ve prospěch Jana O-a, dlužníkovatce, bylo prohlášeno proti žalobcově pohledávce bezúčinným. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby proti Janu O-ovi, odmítnuv žalobu proti Josefu O-ovi pro zmatečnost.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání Jana O-a.

D ů v o d y:

Ve sporu jde již jen o otázku, zda je dán důvod odporovatelnosti podle § 3 čís. 1 dřívějšího odpůrčího řádu, podle něhož jest věc posuzovati,

záležející podle tvrzení žalobce v tom, že se dlužník Josef O. vzdal bezúplatně dědictví po své matce ve prospěch svého otce, druhého žalovaného Jana O-a, a tento je přijal. Nižší soudy zjistily a není ani sporným, že se dlužník Josef O. vzdal bezúplatně dědictví po své matce ve prospěch svého otce, druhého žalovaného, jemuž byla celá pozůstalost po dlužníkově matce odevzdána. Nižší soudy dospěly také k úsudku, žalovaným v dovolání nenapadenému, že žalobce následkem tohoto vzdání se dědictví a přijetím jeho druhým žalovaným byl poškozen. Vzhledem k těmto předpokladům jest souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že jde tu o právní jednání odporovatelné s hlediska § 3 čís. 1 a § 7 dřívějšího odpůrčího řádu, ať již jde o platné právní jednání nebo, jak tvrdí dovolání, neplatné podle § 865 obč. zák. vzhledem k nepřičetnosti dlužníka Josefa O-a. Neboť, šlo-li o právní jednání platné, jest odporovatelnost jeho podle uvedených ustanovení zákona nepochybná, bylo-li zjištěno, že jde na straně dlužníka o bezúplatné vzdání se dědictví a ukázalo-li se, že jím byl věřitel zkrácen. Šlo-li o právní jednání neplatné podle § 865 obč. zák., jak tvrdí dovolání, byla okolnost ta bezvýznamná pro posouzení věci, ježto neplatnost podle § 865 obč. zák. nemůže žalobce jako třetí osoba uplatňovati, a zbývá mu proto jen odpůrčí žaloba.

Čís. 13905.

Koupě dříví na stojato není koupí nemovité věci.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, Rv I 1851/32.)

Žalující obec v Čechách prodala žalovanému dřevo. Proti žalobě o zaplacení nedoplatku kupní ceny namítl žalovaný, že kupní smlouva nebyla schválena dohlédacím úřadem. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Pokud odvolatel poukazuje k tomu, že smlouva kupní nebyla schválena bezprostředním úřadem dohlédacím, jest uvést, že předmětem koupě byly věci movité a že proto smlouva nepotřebovala vyššího schválení (§ 23 zák. ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 sb. z. a n.). Odvolatel má za to, že šlo o prodej nemovité věci, ježto stromy nebyly ještě poraženy a byly tudíž příslušenstvím nemovitosti. Tento názor není správný a neodpovídá zjištěnému stavu věci, neboť zjištěno bylo svědeckou výpovědí Josefa Č-a, že prodány žalovanému jen těla dříví a brusní dříví v metrech a že při dlouhém dříví bylo výslovně řečeno, že kořeny, kůra a vršky zůstanou majetkem obce. Třebaže tedy v době uzavření kupní smlouvy nebyly stromy ještě poraženy, nebylo dříví prodáno na stojato, nýbrž bylo žalovaným koupeno dříví, jež sama obec dala porazit, jež po poražení bylo teprve změřeno a po změření dána žalovanému konsignace.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.